

גמרא:

תמחה הגמרא: היתכן ששנה התנא מעשה שיש בו לפתור את האמור במשנה?!?

שהרי אמרת ברישא: "מזגו לו את הכוס, ואמר: הריני נזיר הימנו הרי זה נזיר", וכל דקדוקי נזירות עליו.

והדר תני, ושוב שונה התנא: "מעשה באשה אחת שהיתה שיכורה ומזגו לה את הכוס, ואמרה: הריני נזירה ממנו" שהוא האופן שאמרנו ברישא שנזיר הוא —

ואילו התנא אומר: "אמרו חכמים, לא נתכוונה זו אלא לומר: הרי הוא עלי קרבן", אלמא הרי מוכח דבחאי כוס בלבד הוא דאסור ומשום נדר, הא יינא אחרינא שרי ליה [יין אחר מותר לו, לאומר על הכוס "הריני נזיר ממנו"] כי אינו נזיר. ואם כן נמצא המעשה סותר את האמור במשנה!?

ומשנינן: חסורי מיחסרא משנתנו והכי קתני:

מזגו לו את הכוס, ואמר: "הריני נזיר ממנו" הרי זה נזיר.

אודו לן מיהת [על כל פנים] דתורפיה דהדין גברא משום דרביעא, והא קמת, ולא נתקיים התנאי ואינו נזיר. (8)

ובית שמאי החולקים ואומרים הרי זה נזיר, סוברים:

לאו כדברי בית הלל, כי תורפיה דהאי גברא משום אוקמה בידיה הוא, והא לא אוקמה ונתקיים התנאי והרי הוא נזיר.

מתניתין:

מזגו לו לאדם את הכוס של יין, ואמר אותו אדם: "הריני נזיר ממנו [מן הכוס]", הרי זה נזיר לכל. (1)

ומעשה באשה אחת שהיתה שיכורה, ומזגו לה את הכוס של יין, ואמרה האשה: "הריני נזירה ממנו", ואמרו חכמים: לא נתכוונה זו אלא לומר: "הרי הוא עלי קרבן", כלומר: לאסור את הכוס עליה בנדר בלבד, ובגמרא יתבאר כיצד מתישב מעשה זה עם האמור ברישא. (2)

דומה לו, ולדבריו מילתא דפשיטא היא, ולא נשנתה משנה זו אלא משום החידוש שבסיפא, וקצת נוטה לפירוש זה סדר ההלכות ברמב"ם פרק א מנזירות.

אבל הרא"ש כתב [והובא גם בשיטה מקובצת]: "ואפילו לרבי שמעון דאמר [לעיל ג ב] עד שיזור מכולן, הכא מודה, כיון דלא הזכיר בהדיא יין, דלא גרע מידות נזירות".

2. הוסיף הרמב"ם [נזירות א יב] "ואם הגיע

8. דלא מסתבר לפרש טעמם של בית הלל משום דמיחלף בשר ביין, ואילו גרוגרות בענבים לא מיחלף, שהרי בית הלל דנו עם בית שמאי גם באופן שאמר הריני נזיר מקרשי הדלת, ושם אי אפשר לומר דהויא נזירות משום איחלופי, וכמבואר בסוגיא לעיל.

1. לדעת התוספות יום טוב, טעם דין זה הוא משום שהאומר: הריני נזיר מן החרצנים, הרי הוא נזיר לכל לדעת חכמים לעיל ג ב, ודין זה

ועל דין זה ששנינו בשכור מביא התנא סיוע לדבריו: **ומעשה נמי באשה אחת** שהיתה שיכורה ומזגו לה את הכוס, ואמרה: הריני נזירה ממנו, ואמרו חכמים: לא נתכוונה זו אלא לומר: "הרי הוא עלי קרבן"!

מתניתין

א. בבביתא שהובאה לעיל ג ב למדנו:

"רבי שמעון אומר אינו חייב עד שיזיר מכולם", והיינו שאינו נזיר אלא אם כן קיבל על עצמו את כל איסורי הנזירות; "ורבנן אמרי, אפילו לא נזר אלא בחד מנהון — באחד מאיסורי הנזיר — הוי נזיר".

ב. במשנה שלפנינו ובסוגיא שלאחריה, מתבארות צורות שונות של קבלת נזירות, ומתבאר בהן, אם וכיצד הן תלויות במחלוקת זו; ופירושן של כל פסקאות המשנה מתבאר בגמרא.

א. מי שאמר: "הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים" ואף על פי שדברים אלו אסורים הם לנזיר.

ואם שיכור הוא, ואמר: "הריני נזיר ממנו" אינו נזיר.

ותוך כדי ביאור המשנה, מסבירה הגמרא גם את טעם הדין: **מאי טעמא אינו נזיר? כי באופן זה, כמאן דאמר [כאילו היה אומר]: "כוס זה הרי הוא עלי קרבן" — הוא.**

וכי תימא [שמא תאמר]: אם אכן אין כוונתו אלא לנדר לימא הכי, שיאמר בפירוש: הרי זה עלי קרבן!?

ומפרשת הגמרא: **כי סבר השיכור: אם אומר כן "הרי הוא עלי קרבן", שלא אסרתי אלא כוס זה, אם כן שמא מייתין לי אחריתא ומצערין לי [יביאו לי כוס אחר שלא נדרתי עליו, ויצערוני], שכך דרך בני אדם להפציר בשכור שישתה, ואילו הוא אינו רוצה לשתות עכשיו —**

ולכן אימא להו הא מילתא [אומר להם לשון נזירות] **דפסיקא להו [מוחלטת לשון זו לגביהם, שהכל אסור] ואסלקם מעלי ושוב לא יביאו לי כל יין שהוא.** (3)

ממשיכה הגמרא לבאר את המשנה:

לשכרותו של לוט, אין דבריו כלום, ואינו חייב על כל עבירה שיעשה, שמהגיע לשכרותו של לוט אינו בן חיוב".

3. הרמב"ם [נזירות א יא] הוסיף: "ואם היה מר נפש או כועס או מתאבל, והיו מבקשין ממנו שישתה כדי לשכח עמלו, ואמר הריני נזיר ממנו, הרי זה אסור באותו הכוס בלבד ואינו נזיר, שלא נתכוון זה אלא שלא ישתה כוס זה. וכן שכור שנתנו לו כוס כדי לרוותו, ואמר הריני נזיר ממנו, הרי זה אסור באותו הכוס בלבד, ואינו

לשכרותו של לוט, אין דבריו כלום, ואינו חייב על כל עבירה שיעשה, שמהגיע לשכרותו של לוט אינו בן חיוב".

3. הרמב"ם [נזירות א יא] הוסיף: "ואם היה מר נפש או כועס או מתאבל, והיו מבקשין ממנו שישתה כדי לשכח עמלו, ואמר הריני נזיר ממנו, הרי זה אסור באותו הכוס בלבד ואינו נזיר, שלא נתכוון זה אלא שלא ישתה כוס זה. וכן שכור שנתנו לו כוס כדי לרוותו, ואמר הריני נזיר ממנו, הרי זה אסור באותו הכוס בלבד, ואינו

הרי זה נזיר גמור ואסור בכולן — אף בשתיית יין וטומאה למתים.

ב. מי שקיבל עליו נזירות סתם, ואחר כך אמר: "יודע אני שיש נזירות, אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין", כלומר: קבלתי עלי כל שאר הלכות נזירות מלבד איסור שתיית יין.⁽⁴⁾

הרי זה אסור, וכדעת חכמים במשנה ובברייתא לעיל ג ב, שאפילו לא נזר אלא מאחד מאיסורי נזיר, הרי הוא אסור בכולן.

ורבי שמעון מתיר, כשיטתו שהוא סובר בברייתא לעיל ג ב: אינו חייב עד שיזיר מכולם, דהיינו מכל איסורי נזירות.

ג. מי שקיבל עליו נזירות סתם, ואחר כך אמר:

יודע אני שהנזיר אסור ביין, אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי לשתות יין מפני שאין אני יכול להיות אלא ביין, מפני שאני חולני או חלוש.⁽⁵⁾

או שאמר: סבור הייתי שחכמים מתירין לי ליטמא למתים, מפני שדחוק אני לפרנסת

ביתי, ועיסוקי הוא שאני קובר את המתים; ולכן לא היה בדעתי לקבל עלי איסורים אלו:

הרי זה מותר, היות ולא קיבל על עצמו כל איסורי נזירות.⁽⁶⁾

ורבי שמעון אומר, ובגמרא יתבאר שיש להפך את דברי חכמים ורבי שמעון, שחכמים הם האוסרים כיון שלשיטתם אין צריך שיזיר מכל איסורי הנזירות, ורבי שמעון לשיטתו הוא המתיר.⁽⁷⁾

גמרא:

שנינו במשנה ברישא: הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים, הרי זה נזיר ואסור בכולן.

ושנינו במציעתא: יודע אני שיש נזירות, אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין, הרי זה אסור; ורבי שמעון מתיר:

סבורה היתה הגמרא בקושייתה בכיארורישיא, שהאומר "הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים", שהרי זה כאילו

5. מלאכת שלמה.

6. ואם תאמר: הרי דברים שבלב הן שאינם דברים, ראה מה שכתב בזה הרשב"א בתשובה חלק ד סימן קט, הביאו ב"ארזי הלבנון" אות נד, ומה שכתב בזה המהרי"ט בתשובה חלק א סימן סח, הביאו ב"ארזי הלבנון" אות עו.

7. פסקא זו נתבארה לפי שיטה אחת בגמרא; ובגמרא יתבארו שני ביאורים נוספים במשנתנו.

אשר נשתדל עליו לשתותו, הנה הוא ההיקש בשכור, כאשר אמר הריני נזיר ממנו לא תחייבהו נזירות וכו'.

4. יתבאר בגמרא, אם מודה רבי שמעון הסובר בברייתא לעיל ג ב "אינו נזיר עד שיזיר מכולם" בדיון זה, או שמא מה ששנינו בהמשך המשנה: "ורבי שמעון מתיר" קאי גם על הרישא; וכן יתבאר אם "על מנת" האמור כאן הוא תנאי בקבלת הנזירות או שמא כאילו אמר "חוקי" משתיית יין וטומאה למתים.

אמר: הריני נזיר "חוק" משתיית יין וטומאה למתים, ונמצא שלא קיבל על עצמו את האיסורים האלו, ואם כן תלוי דין זה במחלוקת שנחלקו חכמים ורבי שמעון — במציעתא, ובברייתא לעיל ג ב — אם צריך שיקבל עליו הנזיר את כל איסורי הנזירות; (8) ולפיכך תמהה הגמרא:

היות ונחלק רבי שמעון במציעתא באומר "יודע אני שיש נזירות, אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין", שהוא סובר: היות ולא קיבל עליו את כל איסורי הנזירות, לכן אינו נזיר, ולשיטתו בברייתא שהובאה לעיל ג ב; אם כן:

ולפלוג נמי רבי שמעון ברישא [יחלוק רבי שמעון גם ברישא], כשאמר: הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים, שהרי אף ברישא לא קיבל על עצמו את כל איסורי הנזירות!?

אמר תירץ רבי יהושע בן לוי:

אכן חלוק היה רבי שמעון אף ברישא, ומה

ששינו במציעתא: "ורבי שמעון מתיר", קאי גם על הרישא.

רבינא אמר:

ברישא לא פליג רבי שמעון, ומודה הוא לתנא קמא שהוא אסור בכלן!

מאי טעמא?

כי — לדעת רבינא — ברישא קיבל הוא על עצמו את כל איסורי הנזירות, אלא שעשה תנאי בחלות הנזירות שלא תחול אלא אם כן לא ייאסר באיסורים אלו, ולכן נזיר גמור הוא אפילו לרבי שמעון, כי מצד קבלתו הרי קיבל נזירות גמורה. (9)

שמא תאמר: והרי סוף סוף הטיל תנאי בנזירותו שלא תחול אלא אם לא ייאסרו אלו עליו (10) —

זה אינו, ומשום דהוה ליה "מתנה על מה שכתוב בתורה", שהרי קיומו של התנאי ביטול מה שכתוב בתורה הוא, שהרי אמרה

השני: אין כאן תנאי לדעת המקשן ולדעת רבי יהושע בן לוי, אלא שיור בנזירות. ובהמשך הסוגיא בהערות, תבאר שיטת הראשונים בהבנת הדברים.

9. ראה קצת תוספת ביאור בזה, ב"קובץ שעורים" לכתובות אות קעב.

10. יש לפרש את כוונת הגמרא בשני אופנים: האחד: כיון שהתנה שאם יחולו איסורים אלו אינו רוצה בנזירות, אם כן תבטל הנזירות, [כן פירש ב"אבי עזרי" נזירות א יג]. השני: כיון שהתנה שלא יחולו איסורים אלו,

8. נתבאר על פי דברי הגמרא בהמשך הסוגיא, "האי על מנת כחוק דמי".

ויש לפרש את הדבר בשני אופנים:

האחד: "על מנת" האמור כאן היינו תנאי, וכמו "הרי את מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה [קדושין יט ב], ומתנה הוא את נזירותו, שאם יחולו איסורים אלו אינו רוצה בנזירות, אלא שממילא כלול בדבריו שהוא כאומר "חוק" שהרי אינו מקבל עליו את האיסורים האלו, ולכן סבורה הגמרא שלפי רבי שמעון אין הוא נזיר, [וכך הן פשוטן של דברים, כמו שביאר הגר"ד סולובייצ'יק שליט"א בשעוריו].

נזיר; ואף שאמר "על מנת" שהוא לשון תנאי —

מכל מקום **האי "על מנת"** הוי כאומר: הריני מקבל עלי כל איסורי הנזירות "חוץ" מאלו — דמיו, ולכן רבי שמעון מתיר אף בזו, שהרי לא קיבל עליו נזירות לכל דיניה. (11)

תניא כוותיה דרבינא:

תורה: נזיר אסור בכל איסורים אלו, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל, וקבלתו קיימת.

ורבי יהושע בן לוי — הסובר: חלוק היה רבי שמעון אף ברישא — **אמר לך:**

אף ברישא אין הוא מקבל עליו את כל איסורי הנזירות, ולדעת רבי שמעון אינו

דאין קדושין לחצאין, וכי אמר "הרי את מקודשת" — מקודשת, וכי אמר "חוץ משאר" לאו מידי קאמר, ולכן חייב בכלן; אבל גבי נזיר ילפינן לעיל [ג ב] מקראי, דצריך שיזיר מכולם, דאם נדר מאחד מהם לא הוי נזיר; וראה אריכות גדולה מאד בענין זה, ב"חידושי רבינו פרץ".

וב"שערי ישר" שער ז פרק ו ד"ה ולפי"ז, הביא את דברי התוספות וכתב לפרשם, דבנזיר בעינן שיזיר מכולם לרבי שמעון, היינו שיקבל הנזיר על עצמו לפרוש מכולם, וכשאומר "חוץ" חסר בזה קבלת הנזירות ובטלה הנזירות, אבל בקדושין אין צריך שיחייב את עצמו בשעת קדושין בשאר וכסות, אלא שהתורה חייבה אותו בזה, ומשום הכי מה שאמר "חוץ" לא מהני; וראה עוד ב"מלאכת שלמה" על המשניות, וב"אבי עזרי" נזירות א יג מהדורא רביעאה.

ולמדנו מדברי התוספות כפירוש הראשון, והיינו, שאין חילוק בפירוש לשון "על מנת" שבקדושין לבין נזירות, וכשם שבקדושין הוא תנאי כך גם בנזירות [וככל "על מנת" שבש"ס], אלא שיש בכלל דבריו גם "חוץ", וזה הוא שחילקו, שבקדושין מאחר שנתקדשה לא איכפת לך שאמר גם "חוץ" כי אין צריך לקבל על עצמו שאר כסות ועונה, מה שאין כן בנזירות היות וכלול בדבריו "חוץ", אם כן חסר בעצם קבלת הנזירות, ולכן אינו מועיל לרבי שמעון.

ואולם לשון הגמרא: "האי על מנת כחוץ דמיו" משמע שבנזירות יש משמעות אחרת ל"על

הרי שהיה לנו לומר שאכן תחול נזירות ללא איסורים אלו, [כן ביאר בחידושי מרן רי"ז הלוי ריש הלכות נזירות, וראה שם טעם הדבר שמדין תנאי היתה חלה נזירות מחודשת שאינה כוללת את האיסורים האלו; וראה עוד ב"חידושי רבי שמואל" נדרים סימן ו שהביא בשם הגר"ש שקאפ שאף הוא מבאר כן, אלא שהוא מבאר את טעם הדבר שהיה חל נזירות ללא איסורים אלו, באופן אחר מהגר"ז].

וספק זה הוא בכל מקום שמבואר בגמרא שתנאו בטל משום שהוא מתנה על מה שכתוב בתורה, וכגון במי שמקדש אשה על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה, שתנאו בטל במה שהתנה שלא יהא עליו עונה, כי המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל; ויש להסתפק איך היה הדין אם לא ש"תנאו בטל" משום שהוא מתנה על מה שכתוב בתורה, האם היו הקידושין בטלים, או שהיה חל קידושין ללא חיוב עונה.

11. לעיל בהערה נתבאר שני אופנים בכיבור שיטתו של רבי יהושע בן לוי.

האחד: שבכלל דבריו תנאי וגם "חוץ".

השני: אין כאן תנאי אלא "חוץ".

והנה בתוספות הקשו: והא מקדש את האשה על מנת שאין לה עליו שאר כסות ועונה הוי מקודשת והתנאי בטל, ולא אמר כ"חוץ" דמיו! ? ותירצו: דגבי קדושין שאני, דאפילו אמר בפירוש "חוץ משאר" לא מהניא ליה דיבורו,

תמהה הגמרא על הסיפא:

והאמרת רישא [היינו במציעתא]: "יודע אני שיש נזירות, אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין, הרי זה אסור, ורבי שמעון מתיר".

ואם כן גם בסיפא באומר: "יודע אני שהנזיר אסור ביין, אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי" שאף כאן לא קיבל על עצמו את כל איסורי הנזיר, היה צריך להיות הדין לדעת תנא קמא שהוא אסור, ורבי שמעון היה לו להתיר, והיפך הכתוב במשנה!?

ומשנינן: איפוך את מחלוקתם של תנא קמא

אמר הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים, הרי זה נזיר ואסור בכולן, מפני שהוא מתנה על מה שכתוב בתורה, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל, וכפי שפירש רבינא. (12)

ושנינו במשנה במציעתא: יודע אני שיש נזירות, אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין, הרי זה אסור ורבי שמעון מתיר.

ושנינו בסיפא: יודע אני שהנזיר אסור ביין, אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי מפני שאין אני יכול לחיות אלא ביין, או מפני שאני קובר את המתים, הרי זה מותר; ורבי שמעון אסור:

שגם אם היה אומר "חוק" היתה חלה הנזירות [וכטענת הרא"ש], מכל מקום כיון שהתנה שלא תחול הנזירות אם יחולו איסורים אלו, היה לנזירות להתבטל, [או שהיה התנאי גורם שיחול נזירות ללא איסורים אלו, כמבואר בהערה לעיל], ולזה צריכים אנו אף לרבנן לטעם "מתנה על מה שכתוב בתורה" שאין בתנאו כלום; ומדברי הרא"ש סיוע ל"לחם משנה".

ג. לשיטת הרמב"ם לכאורה תיקשי: מה ראיית הגמרא דלא כריב"ל מהברייתא, היות ויש לפרשה כחכמים, ואם משום שבברייתא מבואר שיש בדבריו "תנאי", הרי אף ריב"ל מודה לזה, רק שהוא סובר: שיש בדבריו גם לשון "חוק", [וכאשר נתבאר באות א' שזו היתה קושיית הרא"ש; וראה מה שכתב ב"אורח מישור"]; ובהכרח, שהרמב"ם מפרש כפירוש השני, שלפי ריב"ל אין כאן אלא "חוק" ולא תנאי, ואם כן ראיית הגמרא שלא כריב"ל היא כפשוטה, שהרי בברייתא מבואר שיש כאן "תנאי"; והגרמ"ד סולוביציץ שליט"א למד גם מדברי המפרש בד"ה ריב"ל כפירוש השני.

מנת", וכפירוש השני, וראה עוד בהערה בהמשך הסוגיא.

12. א. כתב הרא"ש: "והיינו כרבי שמעון, דאי לרבנן אפילו אמר חוק מן יין הוי נזיר".

ביאור דבריו: הוקשה לרא"ש, מה ראייה מברייתא זו כריבנא ולא כריב"ל, והרי אין מוכח אלא שבכלל דבריו יש תנאי, ובזה הלוא מודה גם ריב"ל, אלא שלדבריו יש בכלל דבריו גם "חוק", [וכפירוש הראשון שנתבאר לעיל]!?

ולכן ביאר הרא"ש, שבהכרח ברייתא זו כרבי שמעון אתיא, וכפי שבאר, ואם כן מבואר בהדיא כריבנא שאף לרבי שמעון חלה נזירותו, ולא נחלק בזה רבי שמעון, דלא כריב"ל.

ב. כדברי הרא"ש [שנתבארו באות א] שרק לדעת רבי שמעון צריכים אנו לטעם "מתנה על מה שכתוב בתורה" ולא לרבנן, כן מבואר גם ב"לחם משנה" [נזירות א יג], ומכח זה תמה על הרמב"ם שם שפסק כחכמים, ונתן טעם משום דהוא "מתנה על מה שכתוב בתורה".

ואולם ב"אבי עזרי" כתב לבאר את הרמב"ם, שגם לחכמים צריכים אנו לטעם זה, כי אע"פ

איסורי נזיר, ואף לפי רבי שמעון יש כאן קבלת נזירות גמורה, ולכן אוסר רבי שמעון; אלא שהיום מתחרט הוא על נדרו מפני שאינו יכול לחיות בלי יין או משום שרואה כי בלא שיתעסק במתים לא תהא פרנסה לבני ביתו —

ואיתשיל מחרא, והוא נשאל לחכמים על איסורים אלו שאינו יכול לעמוד בהם, ומבקש שהחכמים יתירו לו, ומה ששנינו: "יודע אני שהנזיר אסור ביין אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי", היינו שכך אומר הוא לחכמים: תתירו לי איסורים אלו כדין חכם המתיר את הנדר, ומפני הפתח והחרטה "שאינן אני יכול לחיות אלא ביין או מפני שאני קובר את המתים" (1) —

וביאור מחלוקתם של חכמים ורבי שמעון היא, אם על ידי שהוא נשאל על אחד מהאיסורים הותר הכל, או שלא הותר כלל עד שיתחרט על כולו, ודין זה תלוי במחלוקתם של חכמים ורבי שמעון בעיקר קבלת נזירות אם די בקבלת אחד מהאיסורים, וחכמים לשיטתם ורבי שמעון לשיטתו, וכדמפרש ואזיל.

כי לרבנן דאמרי: אפילו אם לא נזר אלא מאחת מהן הוי נזיר, אם כן אף כי מתשיל מחרא מינייהו בלבד [כשנשאל רק על אחד מן האיסורים] אישתרי [ניתר הוא] מכל נזירותו לגמרי.

ומשום ש"סוף נזיר" היינו עקירת הנזירות על ידי שאלה, כ"תחילת נזיר" היינו קבלת הנזירות, דכשם שבקבלת אחד האיסורים חל

ורבי שמעון בסיפא, ואימא בסיפא נמי כמו במציעתא:

הרי זה אסור ורבי שמעון מתיר.

ואיבעית אימא לבאר את מחלוקתם של תנא קמא ורבי שמעון בסיפא, שתנא קמא מתיר ורבי שמעון אוסר:

לעולם לא תיפוך בסיפא את מחלוקתם, ואכן תנא קמא הוא זה שאסר, ורבי שמעון הוא זה שהתיר.

ודקשיא לך: מאי שנא ספא מן המציעתא שנחלקו בהיפוך, אימא לך, לא נחלקו בסיפא באותו אופן של המציעתא, אלא:

התם, ברישא [היינו מציעתא] כגון דנזיר **מחרא** [שלא קיבל על עצמו נזירות אלא מאחד]:

ולכן: לרבנן דאמרי [הסוברים] דאפילו לא נזר אלא מאחת מהן הרי הוא נזיר — אף כאן הוי נזיר, ואסור.

ואילו לרבי שמעון, דאמר: אין קבלת הנזיר קבלה עד שיזיר מכולם, הרי זה מותר; וכפי שהבינה הגמרא עד עתה את ביאור המציעתא.

אבל הסיפא אינה עוסקת במי שלא קיבל על עצמו את כל איסורי הנזירות, וכפי שסברנו בתחילה, אלא:

דבאמת בשעת קבלת נזירותו נדר מכולהו

1. נתבאר על פי התוספות, הרא"ש וחידושי רבינו פרץ; ועל פי הנראה מדברי ה"זבח תודה"